

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

La candidatura del P. C. R. guanya ferreny cada dia, confirmant la creença de que serà la gran sorpresa electoral

ANY I

GIRONA, 5 DE NOVEMBRE DE 1932

NUM. 40

Els homes que presenta el P. C. R. són la ferma garantia que els nostres problemes tindran uns braus defensors dintre el parlament català.

El P. C. R. davant les eleccions

Els moments preelectorals són, certament, moments d'una gran passió que fa es contemplin els esdeveniments polítics a través d'un prisma de partit, sense que, moltes vegades, es tingui prou valor per enlairar-se i contemplar el panorama des del cim elevat del patriotisme.

Ara mateix, els partits polítics catalans — i volem examinar únicament la circumscripció de Girona — han entrat a la lluita i iniciat el període de propaganda electoral, llençant a l'opinió pública llurs candidatures, i fàcilment pot observar-se que l'únic mòbil que els ha inspirat ha estat la preocupació de guanyar uns llocs i d'aspirar a més posicions hegemòniques dintre la política general prescindint de l'interès suprem de Catalunya.

El Partit d'E. R. de C. en les comarques gironines, ha comès també el mateix error. No ha sabut apreciar que, en aquests moments, per damunt del triomf o fallida d'un partit hi ha la consolidació o fracàs de Catalunya en l'intent de reconstrucció, i ha preferit no mediatitzar la seva candidatura amb homes afins i llençar-se amb imprudència temerària a la lluita electoral, declarant la guerra a partits amb els quals fins ara havia estat en franca col·laboració, provocant una desunió dels elements d'esquerra liberal i fent concebre una esperança a les dretes.

En definitiva, l'actitud d'E. R. de C. ha fet que el moment polític sigui d'una gran confusió.

I realment, l'opinió pública s'ha trobat sorpresa que sense unes causes que fonamentessin la decisió, s'hagi romput en les comarques gironines l'entesa dels partits d'esquerra liberal i que dintre les corporacions públiques on col·laboraven des de l'adveniment de la República s'obligui a col·locar-se front a front homes d'ideologia afí i de tendències semblants.

Per damunt, però, d'aquesta confusió, s'aixeca el P. C. R. amb una actitud franca, noble, lleial, realzada en l'esperit patriòtic que és l'únic mòbil de la seva conducta i manté, a pesar de tot, el seu criteri de coalicions electorals.

L'E. R. de C. pren l'acord el dia 23 del prop passat mes, de refusar l'entesa electoral, patrocinada pel P. C. R. per acord del dia 2 d'octubre darrer, i en conseqüència llença per a les properes eleccions una candidatura plena.

El P. C. R., però, creu que les mateixes circumstàncies que varen motivar l'acord de coalició existiren avui, i el seu patriotisme no defalleix perquè el partit amb el qual propugnava l'entesa s'hagi ofuscat, pretengui allunyar tota possibilitat de col·laboració i s'entesti en desoir les veus del poble que vol que en aquests moments constituents de Catalunya vagin al Parlament homes plenament capacitats per la tasca.

Per això l'actitud de l'E. R. de C. més que una ofensa al P. C. R. és un atac al patriotisme d'uns homes que

en un moment de greu responsabilitat varen saber sostreure's de petiteses i recapacitar seriosament sobre la conveniència de Catalunya prescindint d'etiquetes de partit.

I com que mai un acord d'un partit tindrà prou vàlua per fer variar la línia de conducta que el patriotisme aconsella, el P. C. R. ha respost a aquella actitud, i comprenent que el major servei que podia fer a Catalunya i a la República era possibilitar la rectificació de l'error en que ha incorregut un Partit encogat en la seva falsa situació de preeminència, llençant a l'opinió pública una candidatura en la qual hi tenen cabuda homes que obeeixin a la disciplina del Partit i elements independents, deixant un marge per a poder-se completar amb noms de l'E. R. de C. per tal de que l'elector pugui reunir en una mateixa candidatura noms prestigiosos que a pesar de les diferències de matitzacions que

els separen, converteixen essencialment en un ideari d'esquerra liberal.

La posició, doncs, del P. C. R. no deixa d'ésser noble i patriòtica i si ens empenyessim a negar-li aquests atributs, basta solament que llençem una ullada entorn nostre i podrem comprovar que l'acollida entusiasta de la candidatura del P. C. R. és la més ferma constatació de que l'acord que en la hora va prendre l'E. R. de C. no compta amb cap esperança d'èxit, sinó que contràriament vindrà refusat pel cos electoral que no deixa sorprendre's per una actitud que manca de lògica i contradiu visiblement la realitat.

La franca acollida de la candidatura del P. C. R. fa ja inevitable el seu triomf.

Candidatura del Partit Catalanista Republicà

Josep Maria Boix i Vallicrosa

Llicenciat en Química

Joaquim de Camps i Arboix

Advocat

Miquel Ferrer i Griera

Constructor d'obres

Joan de Garganta i Fàbrega

Publicista

Eusebi Isern i Dalmau

Advocat

Carles Jordà i Fages

Enginyer

Joan Mas i Casamada

Metge

Per a els restants noms el P. C. R. recomana per fer practica la coalició electoral proposada, d'afegir-hi els noms de la candidatura d'Esquerra Republicana de major prestigi i catalanitat.

La sinceritat, arma política

Llegint les planes de la premsa dretana de la nostra ciutat i analitzant les seves actituds d'una manera objectiva, sense passió que enterboleixi el veritable abast de la seva actitud, se'ns acudeix un munt de suggerències que ens plau transcriure.

La manca de sinceritat de la majoria de les seves afirmacions és tan palesa que no pot escapar-se ni de l'observació dels seus propis simpatitzants, els quals, veuen els seus interessos defensats d'una manera molt poc adient amb la cultura, cavallerositat i àdhuc elegància que tot home de mitjana educació ha de tenir. La mentida descarada plana damunt d'aquestes planes, portant-veu polític d'un sector de ciutadans els quals ens mereixen els mateixos respectes que tots els altres.

Es interessant constatar, com arribant al període electoral, la serenitat dels seus redactors desapareix i amb la complicitat de les persones dignes que hi ha dintre el partit, s'escrivien les falsetats més absurdes i els infundis més denigrants que defugint tota acció política entren de ple a procurar tacar l'honorabilitat de persones que la seva actuació ciutadana els posen molt per damunt del malhumor de certs redactors.

Aquesta actitud que malgrat els seus esforços porta resultats diversos que els cobejats, fastigueja als seus propis afiliats que tenen un alt sentit de llur responsabilitat i posa de manifest davant els ulls dels joves que entren a la seva política orfes de concupiscències oportunistes, que la política tal com la practiquen ells, és la cosa més baixa de sostre que existeix.

La política, tal com la senten els joves, i sense els joves els que tenim una representació humil però completament pròpia, independent, sense altre límit que el respecte a l'ideari propi del partit i a l'enemic polític, és tot una altra cosa; prova d'això, és que a les nostres planes els articles van signats i els que no porten una assignatura, la Direcció, una Direcció efectiva i amb responsabilitat — no fem com "El Gironès", que té per Director oficial el conserge de l'entitat — assumeix la responsabilitat. Aquesta és l'única actitud que pot adoptar un partit polític per a garantir les afirmacions que faci des del seu portant-veu, altrament, el periòdic perd tota la serietat i es converteix amb un paper insolent, per ús exclusiu de funcions fisiològiques.

Els periòdics que gallegen dintre dependència que no existeix, són també interessants de constatar no solament la seva manca de sinceritat, sinó, a voltes, la seva manca de visió terrenal podriem dir-ne. "Diari de Girona", en un solt publicat aquesta setmana en el qual creiem endevinar la valnosa ploma d'un clergue il·luminat, es plany perquè no recomanem als ciutadans que completin la

nostra candidatura amb homes a la dreta. Ens ha fet l'efecte que aquest bon senyor acaba d'arribar de la Lluna. No es pot demanar més ingenuïtat o més ignorància no solament del moment polític que vivim, sinó de l'orientació política del nostre partit. I encara ens ha estranyat més aquesta actitud de plany, si es té en compte que des de les mateixes planes de "Diari de Girona", hem estat tant esmicolats, tantes vegades enterrats, que hom no pot capir com ara, justament ara, que és l'hora de demostrar la força d'un partit polític, l'inquieti la nostra actitud. ¿Si som tan poca cosa, per què el neguiteja el nostre consell a l'opinió pública?

La sinceritat, bagatge espiritual de tota ànima digna, és un lastre que no devem bandejar mai. El període electoral posa a prova els homes i els partits polítics. Nosaltres, els que abans d'agafar-nos a la barra de ferro roenta de la demagogia veuríem desertar els que esperessin aquesta actitud del nostre partit, anem a la lluita amb la ferma convicció de guanyar. El nostre triomf representarà el triomf de la sinceritat i amb aquesta arma ens presentem davant el poble gironí i li fem ofrena dels nostres homes, gironins que senten i veuen els nostres propis problemes i que cal ens representin al Parlament de Catalunya. Hem passat masses anys blasmant les intromissions de persones alienes en la política gironina; és l'hora de què siguin els mateixos gironins els que representin Girona en aquest primer Parlament català, que tindrà els honors de Corts Constituints.

Els problemes que s'han de resoldre són d'una importància suprema per a l'esdevenidor de les nostres comarques; cal, doncs, que siguem nosaltres mateixos els que portem a debat els nostres propis interessos, sense que això vulgui dir que defugim col·laborar a fer de Catalunya la pàtria que tots somniem.

LLUIS BOTA I VILLA

Els homes que integren la candidatura del P. C. R. estan interessats com tu, en el ressorgiment de les teves comarques perquè resideixen en elles.

L'ACTUALITAT POLITICA

Centralisme electoral

Tots els règims naixents, tant els sobirans com els merament autònoms, requereixen, en començar la seva gestió, que ocupi el poder un govern d'unió nacional. Fins ara aquesta llei no ha tingut cap excepció enlloc del món. En establir-se, la República Espanyola va seguir aquesta norma. I és natural que sempre sigui així; primerament, perquè mai el cos polític no coneix avinentesa més solemne i transcendent, i raó més profunda, perquè la construcció d'unes noves bases demana l'obra conjunta, on coincideixen tots els ideals que han col·laborat en l'adveniment d'aquell règim. De la mateixa manera que hi ha un punt d'unió a totes les doctrines, cal que n'hi hagi a la realitat política; que tants de ciutadans com sigui possible estiguin representats al govern que posi els fonaments de la vida d'aquell poble. Cal que mai a l'esdevenidor hi hagi cap govern amb una autoritat més plena que aquell que posa la primera pedra d'una nova etapa de la vida política i social d'un país qualsevulla.

Catalunya, però, serà una excepció. Com que hi ha un partit que es veu amb cor de guanyar tot sol unes eleccions, vol prescindir de tots els altres. Enlluernat per il·lusions puerils, confon els triomfs del país amb els propis. De manera que, si es complissin els desigs de l'Esquerra Republicana de Catalunya, l'Estatut no seria el de la Catalunya Republicana, liberal, democràtica, sinó simplement el del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Heus nos ací caiguts des de la història al casinet. En comptes de fer l'urna a la mida del poble, voler fer el poble a la mida de l'urna. Però, després, una mena de recordament pren al partit del monopoli, i proposa als altres partits catalanistes, republicans i esquerrans que es fonguin dintre d'ell i n'acceptin la disciplina. I, prosseguint pel camí dels afanys impossibles, arriba a oferir als que hi entraran llocs de preeminència.

Ni tant, ni tan poc. La dignitat impedeix aquell acatament davant del grup del monopoli, i la prudència aconsella de no voler-se refiar massa de la prima de enganche que hom ofereix als "passadissos". La lògica, finalment, repugna aquella solució. Què diria l'Esquerra Republicana de Catalunya si el govern central volgués posar Catalunya entre l'alternativa de renunciar a la seva manera d'ésser, llengua, costums, etc., o, si no, de perjudicar la República, introduint divisions entre els republicans d'Espanya?

I, no obstant, l'Esquerra fa aquest argument als altres partits esquerrans i catalanistes de Catalunya. Altament — calcant un concepte molt encertat de Lenin — si l'Esquerra, de bona fe, creu que solament cal que hi hagi un sol partit catalanista republicà i esquerrà a tot Catalunya, pot provar-nos molt fàcilment que no l'empenyen dèries d'absorció ni de tirania, té un camí molt fàcil.

Ingressar en massa dintre el Partit Catalanista Republicà. Aleshores creuríem en la seva bona fe; ara estem en el nostre dret de qualificar d'absurda i tirànica, de digna de censura, l'actuació del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya. L'exemple és còmic, certament; però és que, tal com ha anat, és tràgic. Un gran partit, esperança de molts de catalans, es demostra, en un moment solemne, per sota del poble que ell es creu l'únic amb dret de representar. I menys mal encara que és molt probable que la consciència pública no consagrarà aquesta desmesura.

Aquest abandó del seu deure en un moment històric que ha conservat el Partit d'Esquerra, no és un acte simple, sinó que té el seu origen dins la composició del conglomerat conegut amb el nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La falta d'un criteri orgànic s'ha vist d'una manera claríssima al bell inici del període pre-electoral; tot Catalunya ha pogut seguir les giragoneses i esmenes d'aquesta força política, més imposant pel nombre que per la tasca i la doctrina. Com és natural, les persones de seny del partit opinaren, segons lògica, a favor d'una coalició. Hi ha paraules de Macià i de Companys que no donen lloc a dubtes. Però l'Esquerra, com tots els partits de creixença ràpida, s'ha omplert de gent improvisada, crèscuda durant els anys famèlics, políticament parlant, de la Dictadura, escarransida mentalment i migrats en llur visió de les coses i dels homes. Aquesta gent que no hi veu més enllà de la seva "carrera", van obligar el partit a una virada i, quan el mal era irreparable, per a evitar l'escàndol que hom hauria donat amb una actuació massa egoista, caigué en un pecat més gran: el de proposar als altres partits la fusió dintre el propi; remei inútil, si fos possible, i que no faria més que augmentar la complexitat, confusió i caos, d'una cosa ja naturalment prou confusa i prou vaga. Ja que es tractava que allà on hi havia tres parers n'hi haguessin quatre. I d'això, fins a cert punt, hom en podia dir fusió.

Examinant la causa de l'actitud de l'Esquerra, encara es reforça més la posició dels partits que no s'hi han volgut fondre. Si abans hi havia raons d'ètica política, ara n'hi ha de pràctiques. Com és possible que una persona amant de Catalunya desitgi que el timó de la pàtria vagi solament a mans d'una entitat que comença per no estar d'acord amb ella mateixa? Com és possible de convèncer ningú que cal donar el monopoli del nostre Estatut naixent a unes persones que, en primer lloc, ni són d'elles mateixes, sinó que depenen del resultat de llurs topades internes?

En un moment que tot ha d'ésser competència, seny, rapidesa, Catalunya no ha de voler res que representi improvisació, sentimentalisme i vacil·lació. Però no hi ha dubte que Catalunya sabrà en aquesta circumstància suapar les falles dels partits que, inútilment volen emmotllar-la.

Es ella qui fa els partits; no pas els partits qui fan a ella. (De "Mirador").

LES IMPRESSIONS DEL TRIOMF

Llençada pel P. C. R. la candidatura que ha de lluitar en les properes eleccions al Parlament català, les esperances d'èxit que per llea concebem s'han traduït en una convicció profunda de que sortirà triomfant.

Podem arrimar-ho per moltes raons, entre altres, perquè l'opinió pública l'ha recollida en franques demostracions de simpatia.

No podia ésser d'altra manera. Davant l'interès que sembla observen els demés partits de provocar una desorientació en la massa electoral, el P. C. R. es presenta a les properes eleccions amb plena consciència de la seva posició i el poble agraïeix la sinceritat.

Cal tenir en compte també la noblesa del P. C. R. en mantenir el seu criteri de condicions recolzat en causes molt superiors a les que hagin provocat el refús de l'E. R. de C., com són la necessitat de subsanar en el possible l'injustícia del sistema majoritari i la necessitat de que la majoria del futur Parlament estigui constituït per un bloc compacte d'homes plenament capacitats que, per damunt de les diferències de partit, puguin realitzar una tasca profitosa per a la col·lectivitat catalana inspirats en una tendència d'esquerra liberal.

La sinceritat i la noblesa seran els dos punts que consolidaran el triomf del P. C. R.

LA MANCA DE LOGICA

L'acord de l'E. R. de C. d'anar a la lluita refusant l'entesa quan tothom la creia acceptada i la comentava amb satisfacció, continua essent la preocupació dels electors.

Quins motius o quines causes han pogut motivar que per a les properes eleccions es trenqués la coalició que havia estat triomfant en les eleccions municipals del E. R. d'abril i en les generals del E. R. de juny?

Quines circumstàncies han pogut influir en la decisió de l'E. R. de C.?

Realment aquestes preguntes es formulen els electors, sense que cap d'ells pugui trobar una resposta adequada.

El fet, però, és d'una realitat punyent i no permet gaires consideracions sense que tot seguit s'observi una manca de lògica en l'acord al·ludit.

Se'ns diu, davant de la bofetada que us ha donat l'E. R. de C. podeu encara recomanar que la vostra candidatura es completi amb noms d'ells?

Perquè no? Es perquè un Partit ha caigut en un error, nosaltres hem de respondre amb una actitud també errònea.

Si nosaltres consideràvem abans que les circumstàncies aconsellaven una entesa electoral i fonamentàvem la nostra consideració en interessos molt més elevats que els que estan a l'abast dels partits polítics, us sembla bé que ara que existeixen les mateixes circumstàncies que, res podríem dir, més necessària és la necessitat d'una unió dels elements d'esquerra liberal per indignació o per despit potposèssim el patriotisme a un greuge personal i ens llençem al carrer en lluita cruenta amb els nostres arns polítics per a fer-nos responsables davant Catalunya del triomf dels dretans?

No, tenim prou serenitat per a comportar-nos patriòticament.

I en la hipòtesi absurda de que les dretes guanyessin les eleccions tindríem nosaltres la consciència ben tranquil·la d'haver fet tot el que estava a la nostra mà per evitar-ho. No en seríem pas responsables.

LA FALLIDA EN LES CANDIDATURES

En totes les candidatures que s'han llençat, a excepció de la del P. C. R., s'observa l'inclusió de noms de persones que tot ni essent d'una solvència que nosaltres no hem de discutir, però que no resideixen en les nostres comarques.

L'interès, precisament, està en que els diputats del futur Parlament siguin residents a les nostres comarques, perquè únicament ells poden conèixer d'aprop les necessitats de cada una d'elles.

Hem de tenir present, també, que una de les principals missions del Parlament català és el de la divisió territorial i fa-

"La Fira Comercial es un negoci de casinet"

A les Fires i Festes d'enguany la nostra volguda ciutat ha rectificat d'una manera esplendorosa aquell individualisme, aquella apatia que tan la perjudica, sobretot avui que els pobles procuren situar-se seguint el ritme del temps i desenrotllar-se en el desenvolupament de la vida moderna. Apatia i individualisme que fins a cert punt estan plenament justificats en la condició que té de ciutat medieval, que ha tingut de viure la seva història a través dels segles reclosa sempre dintre els murs infraquejables.

Dèiem un dia que la psicologia gironina tenia coses insospitades i és així en efecte. Quan en el món enter i en la nostra volguda terra de Catalunya estem passant una profunda crisi de treball i d'energia quan existeix arreu una depressió i un vertader aclaparament de l'economia i de les finances, Girona fa el servei immens de donar una mostra de confiança a l'esdevenidor, una nota d'optimisme demostratiu de la seva vitalitat i de la fe que té posada en el pervindre de la nostra raça.

L'esforç col·lectiu s'ha manifestat a l'unison i amb unes energies poques vegades igualades, superant la manca de temps amb una capacitat d'organització i de treball. Girona ha pogut de manifest la seva solvència econòmica aixecant exprofès un edifici on hi ha instal·lat la seva primera Fira Comercial. El valor del seu comerç, la potència i les rels de les seves indústries, l'originalitat tradicional de les seves arts manuals s'han demostrat palesament i han estat l'elogi i l'admiració dels milers de catalans de totes les nostres contrades, que durant aquests dies de Fires i Festes han desfilat davant del certamen, una bona part documentant-se comercialment, altra part per a realitzar contractacions en ferm i tots per a admirar un espectacle ple d'activitat, de vida i de color.

El cost exacte que representarà per a l'Ajuntament aquest espectacle de Fires i Festes, el més interessant i el més concorregut d'enguany, no es pot determinar d'una manera precisa en aquests moments, per quant estem encara en plena activitat; no obstant, tenim la convicció que no s'allunyarà en gran manera del següent pressupost, que molt ens plau de donar a conèixer a tots els nostres conciutadans per llur propi interès, i també per a sortir al pas a una campanya de baixes passions que intentem portar a cap uns elements que hem de qualificar de mals ciutadans i que tenim la seguretat que seran bandejats i desautoritzats per l'opinió pública i per tots els estaments socials i corporatius de la ciutat.

Pressupost

Import del material elèctric emprat i que torna quedar de propietat de l'Ajuntament	340'35
Import dels jornals d'electricista	72'00
Import dels jornals de paletes i de peons emprats en obrir excavacions i demés obres	259'00
Import dels jornals del personal encarregat de la vigilància durant el dia i durant la nit	379'00
Total:	1050'35

Se'ns podria objectar que a les descrites partides hi manca el valor de l'electricitat consumida en el seu en-

llumenament. Hem cregut que no calia esmentar-ho per quant aquesta essent propietat de l'Ajuntament no li ha representat despesa de cap mena.

Cal fer constar que ademés de les despeses esmentades en l'anterior pressupost hi ha el compromís de lliurar una subvenció als constructors i organitzadors, subvenció condicionada amb la finalitat d'ajudar-los a satisfer l'import total del cost de construcció, per quant aquest no que da cobert amb les quantitats ingressades per tots els estants i els annuncis.

Aquesta subvenció, amb les dades problemàtiques fins avui obtingudes segurament oscil·larà entre la quantitat de 1.500 a 2.000 pessetes. Els constructors i organitzadors, per a poder tenir dret a obtenir la subvenció venen obligats a rendir comptes a l'Ajuntament de l'import total de despeses i també d'ingressos, exhibint de tot els comprovants corresponents. Els constructors i organitzadors no han percebut cap comissió ni remuneració pel treball realitzat. L'únic benefici que podran obtenir una vegada complerts els compromisos contrets, serà que quedaran de llur propietat els taulons, andams i demés materials que s'han utilitzat en la construcció.

De l'èxit obtingut els fets poden parlar amb tota imparcialitat. L'èdifici, la perspectiva i el caràcter han merescut el càlid elogi de quants elements tècnics, arquitectes, enginyers l'han visitat.

En quant a les despeses que li representaran a l'Ajuntament solament volem fer una comparació. La Fira Comercial costarà a l'Ajuntament molt menys que la festa d'aviació i poca cosa més del doble del que li ha costat una cursa de bicicletes.

Creiem haver complert un deure donant a conèixer les característiques d'aquesta qüestió tenim de lamentar pel bon nom de Girona que les iniciatives lloables, les empreses més altruistes tinguin sempre els detractors, els francs tiradors que volen ridiculitzar-les moguts més que res per odi personal, per passions insanes, per enveges de capelleta.

JOAQUIM COLOMER

Ajuntament

Carnet d'un espectador

Sessió de segona convocatòria, presidida pel Sr. Santaló i amb assistència dels regidors senyors Dalmau, Vidal, Busquets Ventura, Varderí, Pascual, Escatllar, Rahola, Tordera, Colomer, Ribas, Palol, Vilardell, Busquets Norat, Tomàs, Bonmatí i Valls.

S'aprova l'acta anterior i es llegix el despatx oficial del qual esmentarem les següents comunicacions: del cap de Correus donant compte del poc personal que disposa per a la repartició de la correspondència; del degà del Col·legi d'Advocats sobre consulta demanada i de conformitat amb la contesta, demanar informe al lletrat senyor Camps i Arboix en el referent a despeses i responsabilitat dels regidors que aprovaren el contracte de construcció de la plaça mercat; del senyor Serrano, en nom del

Elector: Procura que els homes que et representin al Parlament català siguin republicans i catalanistes.

Els homes del P. C. R. reuneixen aquestes dues condicions.

J A TENIU O SOU SUBSCRIPTORS DE
PAL·LAS
Diccionari - català - espanyol - francès

Diccionari General de la Llengua Catalana
PER POMPEU FABRA
DICCIONARI ENCICLOPÈDIC de la LLENGUA CATALANA
amb la correspondència espanyola.

DEMANEU DETALLS
a **Modest Palahí**
AGENT COMERCIAL COL·LEGIAT
Carme, 24 Girona

Magisteri invitant a una conferència; del Foment de la Sardana invitant a la festa que celebra; de la comissió organitzadora de la festa religiosa en memòria dels màrtirs de Girona invitant a l'acte; de les germanes Vidal oferint cedir terreny per a urbanització de la plaça de la Independència; del Sr. Secretari sobre retir obrer, als individus de la brigada eventual. Es dona per enterat de la majoria d'elles i les altres passen a les Comissions respectives. S'aproven els comptes.

A l'hora dels precís i preguntes el Sr. Tomàs demana el Teatre Municipal pel dia 18 de novembre i en dir que passi a la Comissió, el Sr. Tomàs no ho vol i demana que s'aprovi de seguida. Amb aquest motiu s'entaula un debat pesat i pintoresc a la vegada, en el qual intervien els senyors Tordera, Bonmatí, Dalmau, Colomer, Busquets Norat, Palol i presidència. Diverses intervencions mouen gresca entre el públic i per fi el Sr. Tomàs accepta que passi a la Comissió, que divendres vindrà vinguí el dictamen. El Sr. Bonmatí demana que hi ha dels nomenaments de personal i es dona per satisfet de les explicacions del Sr. Santaló, qui diu que ha deixat sense efecte l'únic nomenament que havia fet el dia 25.

El Sr. Dalmau demana es toquin sardanes en honor de la Banda Municipal de Barcelona, que donarà un concert a Girona el dia 18. S'aprova.

El Sr. Tomàs demana que hi ha d'un escàndol ocorregut dies passats i el Sr. Santaló explica que està fent l'expedient i obrarà en justícia perquè la moral del cos de guàrdia nocturna quedi emparada.

I amb la riulla als llavis de regidors i públics i amb l'esperança del demà alegre i divertit, s'aixeca la sessió.

FRIC

Els homes que l'ofereixen tots ells a les teves comarques i per tant coneixen de primera mà les teves necessitats i poden satisfer-les.

Eleccions per a Diputats a la Generalitat

Candidatura de Concentració Catalana Republicana

Barcelona-ciutat

CLAUDI AMETLLA I COLL, periodista i Governador de Girona.

MIQUEL A. BALTA I BOTTA, Químic.

JOSEP BARBEY I PRATS, Advocat; Ex-sots-secretari d'Economia.

ALBERT BASTARDES I SAMPERE, Advocat; Ex-alcalde republicà de Barcelona i ex-diputat de la Generalitat.

FERRAN BOTER I MAURI, Advocat i Catedràtic.

FERRAN CUITO I CANALS, Enginyer; ex-director general d'Indústria.

PERE DOMINGO I SANJUAN, metge; ex-diputat de la Generalitat.

ESTANISLAU DURAN I REYNALS, Advocat; ex-regidor de Barcelona.

MARTÍ ESTEVE I GUAU, Advocat; Diputat a Corts i ex-diputat de la Generalitat.

DAVID FERRER I VALLES, comerciant; ex-regidor de Barcelona.

EDUARD FONTSERÉ I EIBA, Professor de la Universitat; Membre de l'Institut d'Estudis Catalans.

SANTIAGO GUBERN I FABREGAS, Advocat; Ex-diputat provincial.

AMADEU HURTADO I MIRÓ, Advocat; Diputat a Corts; President de la Comissió d'Estat.

AUGUST MATONS I COLOMER, Enginyer; Professor de l'Escola d'Agricultura.

LLUÍS NICOLAU D'OLWER, Membre de l'Institut d'Estudis Catalans; ex-ministre de la República; Diputat a Corts.

RAMON NOGUER I COMET, Advocat; Governador de Tarragona.

MANUEL REVENTÓS I BORDÓY, Advocat; ex-Director general de Comerç.

JOSEP TOMÀS I PIERA, Advocat; del C. D. del Partit Catalanista Republicà.

Aquesta és la candidatura que el Consell Directiu del Partit Catalanista Republicà, d'acord amb la Delegació Regional de Barcelona-Ciutat i seguint les normes fixades per l'Assemblea general, patrocina. No és una candidatura de partit, sinó de concentració d'esquerres catalanes. Preguntem als electors que, per respecte al primer President de la Generalitat de Catalunya, la completin amb el nom de FRANCESC MACIÀ I LLUSA.

ANTENA

climent pot comprendre's que els únics que podran estructurar la nova Catalunya seran aquells que coneguin els múltiples factors que han de influir.

Les condicions geogràfiques, les psicològiques, les industrials, entre altres, solament les poden conèixer els que viuen en les comarques

D'altra manera ens exposaríem a que la divisió territorial es fes sobre el mapa arbitràriament, de la mateixa manera que va procedir-se per la divisió provincial que anem a fer desaparèixer.

L'elector sap prou bé l'interès que per ell té la circumstància de que els diputats siguin residents en el lloc que ell habita, i sabrà comportar-se a tenor del seu convenciment.

INSISTINT

La candidatura de l'E. R. de C., té el mateix defecte. Tres dels components no resideixen en les nostres comarques.

Casanovas i Arnau no tenen cap lligam i és de creure que, sense ocasió d'haver-la viscut, desconeixen totalment la vida dels pobles de les nostres contrades i no poden comprendre les seves necessitats.

Un altre dels candidats, Xirau, certament és fill de l'Empordà, però les seves relacions són avui estrictament familiars, perquè el lloc normal de residència és Barcelona.

Ja tenim doncs, que de la candidatura de l'E. R. de C., tres dels candidats, els essentials, en el cas de sortir diputats, dos d'ells durant les discussions parlamentàries hauran de prescindir forçosament de defensar els interessos dels seus electors, perquè els seran completament aliens, i quan al tercer, les seves relacions li permetran, sens dubte, enterar-se en un moment donat de quines són les necessitats més apremiants, però aquest coneixement serà sempre de segona mà i mai podrà portar al Parlament un criteri propi en l'endegament dels problemes comarcals, els quals solament podran atendre aquells que els viuen, perquè tenen plena consciència dels factors diversos i nombrosos que a cada instant donen una fesonomia especial al problema.

LA CANDIDATURA DE LA LLIGA

Es interessant l'encapçalament de la candidatura de la Lliga a la nostra ciutat i a Barcelona. "Candidatura de concòrdia ciutadana". "Candidatura de pacificació social".

Hom no sap si agafar-se aquests encapçalaments pel sentit humorístic o tràgic.

Ben mirat, però, val més que no ens hi encapçalem perquè la veritable "concòrdia ciutadana" i la "pacificació social" vindran després de les eleccions, qual la particularista "concòrdia etc.", etc." i la "pacificació etc., etc.", de la Lliga vagi al pot amb tot el bagatge dels il·lustres noms que s'emparen sota els encapçalaments.

MONOPOLITZADORS?

"El Gironès", parlant dels Jocs Florals d'enguany, diu:

"I en dir festa de catalanitat en aquests moments ja vol dir festa en pro de la Lliga que ara per ara és la que monopolitza, ben a contracor, el catalanisme militant."

Ja ho saben, doncs, els catalanistes; o de la Lliga o no són catalanistes.

Per això no és d'estranyar que tots els premis fossin repartits en família; l'únic que desentonava una mica era la Regina de la Festa, però ens en fem càrrec perquè la seva elecció fou una maniobra electoral.

Volem dir que prescindiren de la seva catalanitat per a festejar llurs familiars.

Més clar, que no tingueren en compte que la senyoreta i llur família, malgrat ésser gironins de naixença, parlen continuament en castellà, amb aquest castellà, naturalment, que acostumen ha emprar aquesta mena de ciutadans.

EXEMPLES

Tothom proclama amb semblances de convicció, que el futur Parlament català deu quedar compost amb homes d'integritat, honradesa i capacitat models.

La Fira Comercial vista per un empordanès

L'esplendidesa del dia ens invita a prendre el nostre modest automòbil de línies rudimentàries, a imatge i semblança de totes les exhibicions de l'avidia camperola.

Els pagesos de l'Empordà, aquells els quals estem més íntimament lligats amb la immortal ciutat de Girona per circumstàncies diverses, sobretot a conseqüència de l'antiga divisió territorial de Catalunya, o sigui per pertanyer al Partit Judicial de Girona, sentim amb gran vehemència aquestes manifestacions de la seva vida col·lectiva.

Allí passen pomposament el "garbo" damiselles impressionants, de línies severes i de bellesa formidable. Ex núvies d'aquells temps felïços, plens de records i d'històries simpàtiques que representen aquella fióció de la nostra estada accidental a la venerable ciutat, complint per disposicions de l'Estat espanyol les nostres obligacions militars. Els dies de fira eren a la caserna d'Artilleria, l'aconteixement més sensacional de la temporada.

Quan érem infants, llavors que encara no havíem obert els ulls a les parets del món; quan no hi havia cap més mitjà de locomoció a la nostra comarca que les populars tantes d'en Vintinou de La Escala, i en Martinet de Torroella, ja les fires de Girona representaven per a nosaltres un magne esdeveniment.

El nostre pare tornava al vespre de fira, tradició que només es trencava per causes insuperables, amb l'acostumada coixerada de castanyes. Totseguit, ho recordo com si fos ara, vingia una gran fogaina de llenya de pi sota les torradores, i l'espèc de les castanyes desbordava l'alegria de la gent de la casa, els mossos, jornalers, el boé i la criada que havien esperat neguitosos, el retorn de l'amo de la fira. Es un record inesborrable de la infantesa, que la diada de Sant Narcís ens suggereix amb motiu de celebrar-se les populars fires de Girona.

I avui, ja entrats en la plenitud de la vida, sentim un orgull legití en contemplar la tradició continuada. Les fires de Girona, ara que la civilització ha penetrat per tots els àmbits de la terra, mantenen incòlume a través de totes les mudances de la

Història, el seu prestigi i el seu renom universal.

Girona ja no és solament la ciutat que immortalitza el seu nom amb la glòria i l'heroisme de les seves gestes militars; ja no és la ciutat que atrau el turisme per la visita dels seus soberris monuments i les seves pedres venerables; ja no és la ciutat que atrau els grans artistes perquè inspiri les seves obres...

Girona és, avui, la ciutat immortal que brilla per les seves grans manifestacions de l'activitat humana. Les arts, les lletres, l'agricultura, el comerç i la indústria, hi tenen les seves representacions més caracteritzades. I en ocasió de la fira d'enguany, aquests fets són fàcilment constatables. La bellesa de les instal·lacions, la selecció en els articles, i en una paraula, el gust que presideix tota l'organització de la fira, es manifesta per tot arreu. Es un exponent genuí i representatiu del geni i l'agudeza dels catalans del segle XX, que culminarà amb la reconstrucció de la personalitat catalana, en l'ordre espiritual i en l'ordre material.

La fira comercial de Girona, aquesta esplèndida manifestació col·lectiva de la seva vida, és el millor antídoto i el millor estimulant per al progrés d'un poble.

Els forasters que durant aquests dies tenim, com cada any, ocasió de visitar Girona i les seves fires, obeint a nobles i generosos impulsos d'expansió espiritual, sentim l'evocació de les seves gestes glorioses; i en contemplar la seva marxa ascendent ens sentim més fonament gironins.

Per això, en pensar en aquests moments que amb la nova estructuració orgànica del territori de Catalunya autònoma, deixarem de pertànyer administrativament a Girona, aquesta circumstància ens produeix un vin dolor, malgrat que serà inútil tot intent de disgregació territorial entre Girona i les seves comarques. Les fires i festes de Sant Narcís, seran el lligam espiritual que ajuntaran indisolublement tots els fills de les terres gironines, per a la prosperitat i la glòria de Catalunya.

RAFAEL MASSAGUER

Albons, 30, X, 32.

Cal que el primer Parlament de Catalunya sigui d'esquerra, però... d'esquerra capaç de governar.

Mirador esportiu

CLASSIFICACIÓ GENERAL DE LA III VOLTA A GIRONA

- 1.—Esteban (Grup).
- 2.—Ansesa I (A. U.).
- 3.—Figueras (R. A.).
- 4.—Tesan (R. I.).
- 5.—Vilar (Grup).
- 6.—Suàrez (Grup).
- 7.—Mateo (R. A.) i Bonet (A. U.).
- 8.—Serrats (A. U.).
- 9.—Ansesa II (A. U.).
- 10.—Fonosas (A. U.).
- 11.—Vicents (Joventut Republicana).
- 12.—Bellapart (Grup).
- 13.—Colomer II (Grup).
- 14.—Alcubierre (R. A.).
- 15.—Vidal (R. A.).
- 16.—López (Grup).
- 17.—Martínez (Grup).
- 18.—Cabedo (R. A.).
- 19.—Garcia (R. A.).
- 20.—Suàrez II (A. U.).
- 21.—Canals (A. U.).
- 22.—Pessolas (Grup).
- 23.—Martínez (A. U.).
- 24.—Torres (Grup).
- 25.—Pladevella.
- 26.—Morat (Independent).
- 27.—Benis (R. A.).
- 28.—Fernández (Independent).
- 29.—Estruch.
- 30.—Cassà (Grup).
- 31.—Freixenet (R. A.).
- 32.—Puigdevall (A. U.).
- 33.—Giménez (R. A.).
- 34.—Puig (A. U.).
- 35.—Estiu.

Classificació per clubs:
1.er G. E. i E. G. 31 punts.
2.on A. Units 32.
3.er R. Artilleria 36.
Dimecres, a l'estatge social del Grup, a les 7 i mitja del vespre, tindrà lloc el repartiment de premis.

NO ÉS QÜESTIÓ DE BON GOVERN NI D'ADMINISTRACIÓ; NO ÉS QÜESTIÓ DE LLIBERTAT NI D'IGUALTAT; NO ÉS QÜESTIÓ DE PROGRÉS NI DE TRADICIÓ: ÉS QÜESTIÓ DE PÀTRIA.
(Prat de la Ribà)

Gràfiques DARIUS RAHOLA-Girona

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

SUCURSAL DE GIRONA: Plaça del Oli núm. 1

COMPTES DE CONTRIBUENT

En combinació amb el Servei de Recaptació de Contribucions de les Comarques Gironines, que està a càrrec de la Comissaria de la Generalitat, té establerts la Caixa d'Estalvis uns comptes, mitjançant els quals i amb càrrec als mateixos, cuida aquesta Caixa del pagament dels rebuts de contribució Industrial i Territorial (Rústega i Urbana). Utilitats sobre sous, sobre participació en els beneficis, sobre timbre de negociació, sobre interessos d'Obligacions de Companyies, Corporacions i particulars i, en general, de tots aquells pagaments que deguin efectuar-se per tots els conceptes d'ingrés directe, qual quantia i concepte sigui notificat prèviament per la Delegació de Finances, a qual efecte el Servei de Recaptació de Contribucions cuidarà d'avisar als contribuents els ingressos directes que deguin efectuar, i consegüentment, donarà a la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya l'oportú avis.

Així mateix, cuida aquesta Caixa de pagar i retirar, amb càrrec als mateixos comptes i subjectant-se a les mateixes condicions, els rebuts de Patent nacional de circulació d'automòbils.

Tots els rebuts, comprovants i patents retirats per mitjà de la Caixa d'Estalvis, són enviats a domicili de l'interessat, acompanyats d'una carta explicativa de l'estat i saldo del seu compte de contribuents, sense cobrar per aquest servei despesa de cap mena, salvant el de correu, si la mateixa es veié obligada a utilitzar-lo.

Els saldos creditors dels comptes de contribuents devengaran un interès del 2 per 100 anual a favor dels titulars dels mateixos, en igual forma que es ve abonant als titulars llibretes d'estalvi a la vista.

Des d'aquesta data queda obert al públic aquest nou servei. Per a més detalls a les Oficines de la Caixa, Plaça de l'Oli, 1.

Girona, 21 de juny de 1932.

L'amor m'ha sortit al pas

Cansat de caminar sempre per terres ermes buscant el repòs d'un ideal acollidor, cada jorn les meves passes eren menys fermes i no hauria petjat les llindes de nous termes mancat d'esperit de lluita, d'anhels i de vigor.

Quant l'atzar que mou totes les coses i juga amb nostres vitals a pleret, va fondre del meu camí les noses i fent-lo llis, com volar d'aleses m'ensenyà l'agredolç d'un nou indret.

Fou amb desfici, perduda l'esperança de redreçar mon esperit ja moridor que vaig emprendre el camí ple de reanca que és trist de caminar quan la il·lusió no avança i el sentiment s'esmortueix per la fredor.

Mes el lloc era bell. Damunt l'herba gemada que l'oretjol festonejava amb sedosos dits, havia sembrat llavor de perles la rosada mentre en els arbres verts cantava l'ocellada i el sol encomenava tibiesa de neguits.

Perfumat amb sentors de flors boscanes de bracet amb els vimets i els fonolls un rierol corria amb moltes ganes despreciant el cantar de les fontanes i el repòs tentador dels aiguamolls.

Mes joh visió que et mostres d'encantament teixida! Per què detures tes passes rierol?

Deixant-se acaronar pels dits de l'aigua atrevida una noia es banya, i és desig, amor i vida aquell cos verge que es neguiteja al sol.

El meu cor extasiat no batejava i els meus ulls no es cansaven de mirar; amb càlid desig ma pudor lluitava més com ella distreta no mirava caminant ben quietament, vaig avançar.

Caminava de la mà la tímidesa mes passes tenien la cadència d'un infant en mon cor el sentiment era tendresa i s'habillava en rotpatges de puresa quant, poruc, li deia el llavi tremolant.

—¡Oh noia que traspues claror de lluna i pentines cabellera de blat assaonat!

Qui ets? Si en lloc del jorn ara fos nit bruna jo diria que el teu cos és una engruna del sol, que amb la pressa damunt la terra s'ha deixat.

La noia gentil tomba la testa per saber qui profana la quietud del lloc i en veure'm a mi, amb cara de festa brinca entre mates de ginesta i de darrera un arbre em diu, poquet a poc:

—Novell deus ésser en aquest paratge quan semblant pregunta els teus llavis fan. No endevines en ma beutat la imatge que en tots els altars dels cors té estatge i de tots els neguits és el més gran?

Jo sóc desig, sofriment i delectança anheli de vida, ideal acollidor, als meus donanis el temps passa amb reanca i faig tastar l'agre-dolç de l'enyorança a qui posseint-me, em deixa. Jo sóc l'amor.

Si és cert que en nostres ulls l'ànima s'emmiralla que hi devé veure en els meus reflectat quan vençut pel sentiment que amb l'amor devalla em vaig lliurar gentilment a la gran troballa mentre li deia amb to esperançat:

—Bé deus ésser tu l'essència de la vida quan has redreçat en mi l'esperit caigut, ja no em dol en el pit l'ànima ferida que l'has curada amb amor que ja guspira i flameja dintre meu amb plenitud.

Les terres ermes per mi ja no existeixen, tot té vida pròpia, llum i color que en la terra tots els mals desapareixen i en son lloc les il·lusions sanes floriexen quan en nostres pits canta l'amor.

PERE ABELLI

ANTENA

Tothom anuncia, en proclamar una candidatura, que s'ofereixen a la consideració del públic els noms d'uns catalanistes fervorosos i això també ho diuen alguns dels soplujats a l'Esquerra i d'uns republicans convençuts i aquesta afirmació no manca en les declaracions de la Lliga.

Si d'una i altra cosa podem dubtar-ne, ens sorprèn més aquesta afirmació: tots aquests homes són administradors experimentats; ah! — diem nosaltres — administradors! I la memòria ens vola i els fets se'ns apareixen dins la retina del record emmarcats amb signes negatius. No fa molt temps, uns amics es queixaven de la deplorable administració del president de la societat llur, i ara m'enlairen aquell president a candidat per a l'administració del Govern de Catalunya.

Jo els diria vAmics! Que poc estimeu Catalunya. Si us desempellagareu d'aquell home com a President de la vostra entitat, ara voleu tant de mal a Catalunya que procureu portar a les Corts Catalanes, representant-vos i representant a les vostres entitats, aquell home que tots heu bescantat i que un dia eliminareu?

I d'exemples com el present, en citariem molts...

ANALITZEU

Pel que hom veu, alguns dels diputats catalans que integraven la majoria de l'electorat català, deuen estar satisfets de llur tasca, quan s'ofereixen a continuar-la si els electors els enlairen altra vegada als escons de la Generalitat.

Nosaltres, que ajudarem a enlairen-los i fins permetérem a algú lluir la nostra etiqueta, lamentem vivament no poder-los encoratjar per les lluites futures, ni felicitar-los per les coses passades.

A nosaltres no ens plau que ens representin homes que en les voltes del Parlament únicament hi deixin el rastre de llurs aplaudiments, i que sentin tan poc interès de govern, quan s'ajupen al règim de parlament tancat i que s'ha calificat de feixista i que imposa llur partit.

Caldrà doncs que els electors mirin, no ja de tota la vida, n'hi ha prou de la proclamació de la República encà; el comportament i la gestió realitzada pels homes que es presenten per les vinentes eleccions.

GARANTIA

Garantia: Aquesta és la condició primordial que l'elector deu exigir als candidats.

I per a facilitar l'examen, ens permetem presentar a l'elector les següents preguntes:

Considerem que l'actuació de l'Esquerra a totes les corporacions on ha governat és garantia i fa augurar un futur bon Govern?

Considerem que les campanyes demagògiques que han provocat alguns dels seus homes són altra garantia pel Govern futur?

Considerem democràtics els procediments polítics del President de la Generalitat?

Considerem les darreres manifestacions de la Lliga com una garantia del republicanisme que proclamen, després de la companya derrotista dels seus homes?

Recordem l'actuació dels homes del Partit Catalanista Republicà quan abans i després de la Dictadura portaren el governament d'una Corporació tan important com l'Ajuntament de Barcelona? I si per desconeixement dels fets, aquella experiència de govern no us satisfés, quines candidatures us presenten a homes especialitzats i de reconeguda vàlua com les patrocinades pels partits catalanistes republicans?

Al Coliseu Pompeia de Barcelona

Acte de presentació de la candidatura de Concentració Catalana Republicana

Parlaments dels senyors Martí Esteve, Nicolau d'Oliver i Amadeu Hurtado

L'anunci de l'acte de presentació de la candidatura de concentració Catalanista Republicana havia despertat veritable expectació a Barcelona. Això tothom ho sabia. Però el que ningú podia profetitzar és la imponent gentada que acudi a l'acte, omplint a vessar el Coliseu Pompeia; de la mateixa manera hauria estat difícil preveure l'entusiasme delirant d'aquest públic que interrompia a cada instant l'orador ofegant-lo enmig d'una tempesta d'aplaudiments i crits d'entusiasme.

L'acte començà a un quart d'onze. La sala, com hem dit, estava tan plena que era impossible veure passadissos, baranes o escales: tot romanía soterrat per una pinya de cossos humans.

L'escenari, pleníssim. Drets o asseguts hi havien totes les personalitats més destacades del partit, tant de Barcelona com d'altres llocs de Catalunya. Davant de tot hi havia la taula presidencial de l'acte. En ella prenié seient els següents senyors, tots integrants de la candidatura: Josep Barbey, Albert Bastardes, David Ferrer, Lluís Nicolau d'Oliver, Amadeu Hurtado, Martí Esteve, Tomàs i Piera i Miquel A. Baltà.

Fóra impossible fer ara un resum dels discursos dels tres oradors. Motius de temps, espai, etc., ens ho impedirien. En la nostra propera edició donarem l'extracte d'aquests tres discursos, mestres i amarats cada un d'ells d'un conscient esperit catalanista i republicà.

El primer que, fet el silenci, parlà fou Martí Esteve. Amb la seva acostumada claredat exposà a l'auditori les vicissituds del P. C. R. abans de confectionar la candidatura de Concentració Catalanista Republicana, que ha estat una revelació. Fou aplaudit insistentment en començar la temptativa de coalició amb l'Esquerra Republicana de Catalunya. Atacà l'Esquerra per les seves manifestes virades de criteri; exemple: no vol anar en unes eleccions de costat amb Marcellí Domingo perquè diu que és de partit espanyol (amb tot i ésser aquest grup autònom) i en canvi posa en candidatura Ramon Franco. (Aplaudiments).

En parlar de la desastrosa administració de l'Ajuntament el públic vibrà unànimement.

Assegurà que sense la intervenció d'alguns homes de l'Esquerra integres i honorables, l'Esquerra hauria acabat de caure en un espantós terrorisme català. Acabat el seu parlament, que durà molta estona, anuncià que el seguiria en l'ús de la paraula el president del Partit Catalanista Republicà, i finalment parlaria Amadeu Hurtado en nom de les prestigioses figures adherides, integrants de la candidatura.

Els aplaudiments a Martí Esteve

MARCELLI DOMINGO

Indiscutiblement, Marcellí Domingo és un dels primers homes de Govern d'Espanya. El seu pas pel Ministeri d'Agricultura, és excellent. Domingo és un home que pràcticament ha demostrat el seu alt sentit de Govern.

Es precís, doncs, fixar-nos bé en les seves paraules, i és més lògic que creiem més, molt més els seus consells, que no pas les promeses i els raonaments que puguin oferir-nos els homes de l'Esquerra que ja han fracassat a la Generalitat i a l'Ajuntament de Barcelona.

Recomanem als lectors que no oblidin les paraules del Ministre en el seu recent parlament polític pronunciat a Taragona.

s'empalmaren amb els que rebereu a Nicolau d'Oliver en aixecar-se a parlar. Concissament el president féu un historial del Partit Catalanista Republicà, que fou seguit amb gran atenció per l'auditori. Perquè Catalunya no caigui — digué — en mans d'un feixisme esquerrà o d'un anti-republicanisme de dreta, ha sorgit aquesta candidatura. Afirmà que l'Esquerra no ha sabut administrar i que ha cobert de descrèdit tota la ciutat; que ha tolerat, segurament per inapacitat, els afers municipals que avui estan sota examen de la justícia; que des de la Generalitat ha fet una tasca només discreta, malgrat el període de temps que hi és; que ha enganyat i desenganyat el nostre poble. Poder és fer complir les lleis i no llançar uns homes contra els altres pels camps com ha fet. Això no fóra poder revolucionari, fóra suïcidi de poder.

Perquè no volem coaccions feixistes, perquè no admitem que un partit vulgui encarnar un règim i finalment perquè volem que continuï el lliure joc de les institucions democràtiques, anem a la lluita.

Seguidament parlà de la candidatura, que digué pot ésser l'astre precursor d'una nova força que començà avui a aixecar-se.

Acabà el seu brillant parlament enumerant un a un tots els noms que figuren a la candidatura i no són del Partit Catalanista Republicà (dels que formen part d'aquest no volgué parlar-ne). El públic anà subratllant amb aplaudiments els noms. En pronunciar el nom de Miquel A. Baltà el públic s'aixecà a peu dret i l'aplaudí fins que aquest avançà a saludar.

La darrera frase de Nicolau fou:

—Es l'hora de les esquerres. Sí, però no l'hora de l'Esquerra. (Aplaudiments).

En mig de gran expectació, avançà a parlar Amadeu Hurtado. Confessà que en assistir a l'acte, invitat pel P. C. R., havia sentit certa aprensió; sempre refugiat dintre casa seva, feia dies que no havia viscut aquell ambient de la seva joventut. Jo em preguntava: ¿També em coneixeran ells a mi? Però quan he sentit el clamor dels aplaudiments ho he interpretat com si em diguéssiu: Benvingut, republicà de la vella guàrdia, entre nosaltres. (Aplaudiments).

Des d'aquí, és a dir, des del primer moment, l'oratorià vehement, emocionada, de l'orador s'endugué el públic, que l'anava seguint entusiàstic en tots els alts i baixos.

Fóra endebades voler reproduir una frase que donés el to del seu parlament. Cada una d'elles era rebuda amb una nova i creixent manifestació d'adhesió.

Entre altres coses digué que els grams polítics actuals que havien visitat Barcelona havien trobat que el millor era el poble. ¿Sabeu què volia dir això? Que la representació catalana era inferior al poble, i això, catalans, no pot ésser que es torni a dir mai més (nodridíssims aplaudiments).

Digué també que en la candidatura de Concentració Catalanista Republicana no hi ha noms solament, sinó que s'hi troba tot el futur Parlament Català. Acabà amb un visca a la República que fou contestat a peu dret.

Acabat l'acte, Nicolau d'Oliver féu ressaltar la seva importància, i pregà als assistents que trametin l'entusiasme desbordant d'aquell acte a tota la ciutat.

Nosaltres, des de l'escenari al carrer, estiguérem per a sortir més de vint minuts. Això donarà idea de l'aglomeració de públic.

A la cantonada del carrer de Salmerón s'estacionà molta gent, que esperà el pas dels oradors per a tributar-los una gran ovació.

L'acte fou radiat.